

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 82/05-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. Ľ. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. H., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 p o r u š i l základné právo Ing. Ľ. H., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. Ľ. H. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. L. H. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 060 Sk (slovom deväťtisícšesťdesiat slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. R. H., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 5. mája 2005 č. k. I. ÚS 82/05-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. L. H., B. (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že právny predchodca sťažovateľa obchodná spoločnosť L., s. r. o., B. (ďalej aj „navrhovateľ“ alebo „žalobca“), podal 16. februára 2001 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu proti odporcovi B., B. (ďalej aj „žalovaný“ alebo „odporca“), ktorým sa domáhal zaplata sumy 701 822,40 Sk a ktorý bol evidovaný pod sp. zn. Rob 276/01. Okresný súd vydal 19. marca 2001 platobný rozkaz, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 701 822,40 a trovy konania. Proti tomuto platobnému rozkazu podal odporca 4. apríla 2001 odpor a vec bola zapísaná na okresnom súde pod sp. zn. 17 Cb 113/01. Zmluvou o postúpení pohľadávky z 29. januára 2003 sťažovateľ vstúpil do konania v právnom postavení navrhovateľa namiesto pôvodného navrhovateľa L., s. r. o., V.

Sťažovateľ tvrdí, že do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu okresný súd vo veci nekoná, a nielenže o návrhu nerozhodol, ale neuskutočnil ani jedno pojednávanie. Právny predchodca sťažovateľa podaním z júna 2002 žiadal okresný súd o urýchlenie konania a stanovenie termínu pojednávania. Sťažovateľ podaním z 27. decembra 2004 adresovaným predsedovi okresného súdu namietal prietahy v napadnutom konaní. V odpovedi zo

7. januára 2005 okresný súd uviedol, že súdny spis okresného súdu sp. zn. 17 Cb 113/01 je pripojený k spisu sp. zn. 20 Cb 6/01 a od 29. marca 2003 sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave.

1. 2. Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a v konaní vo veci samej prijal tento nález:

„a) Okresný súd Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Cb 113/01 porušil právo Ing. L. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

b) Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 prikázal konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá,

c) Ing. L. H. priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 70.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

g) Okresnému súdu Bratislava III uložil, aby sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. H. uhradil do troch dní trovy konania pred ústavným súdom.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. M. K., po opakovanej urgencii listom z 10. marca 2006 sp. zn. Spr 3517/05, ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonného sudcu Mgr. M. F. z 1. júna 2005, a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 31. marca 2006.

2. 1. Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„k ústavnej sťažnosti podanej vo veci 17 Cb 113/01 sa vyjadrujem tak, že je pravdou, že došlo k nečinnostiam súdu v konaní, a to v období od 02. 05. 2001, kedy bola vec prevedená z registra Ro do registra C, do 03. 01. 2003, kedy bolo nariadené pojednávanie na deň 26. 03. 2003 a potom v období od 26. 03. 2003, kedy bol daný pokyn predložiť spis vyššej súdnej úradníčke na vypracovanie rozhodnutia o zámene navrhovateľa podľa § 92 O. s. p., do 17. 02. 2005, kedy vyššia súdna úradníčka uznesením rozhodla v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O. s. p.

V prílohe Vám zasielam vyjadrenie sudcu, ku ktorému uvádzam, že podľa prepočtov ministerstva spravodlivosti z minulého roku, chýba na Slovensku 258 sudcov, z toho v Bratislave 71, z toho na našom súde 15, čo nás zaradilo na štvrté miesto medzi preťaženými súdmi.

Len pre úplnosť uvádzam, že od januára tohto roku odišli dvaja sudcovia, v priebehu najbližších týždňov odíde ďalší.

Ospravedlňujem sa za oneskorené zaslanie vyjadrenia k ústavnej sťažnosti, pôvodne tak mal urobiť predseda súdu, ktorý je od 01. 01. 2006 sudcom na Krajskom súde v Bratislave a čo sa týka mňa, dňa 31. 03. 2006 zaniká moja funkcia, a preto som sa zameral na vybavovanie vecí Spr., pričom od januára tohto roku som ich vybavil 250, najmä sťažnosti a právne pomoci.

Na ústnom pojednávaní netrvám. (...)

Zákonný sudca vo svojom vyjadrení z 1. júna 2005 uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom a dodal, že:

„(...) Keďže ako zákonný sudca som mal v období rokov 2001 – 2005 priemerný stav vecí v oddelení cca 650, automaticky prichádzalo k vzniku priesťahov. Vzhľadom na uvedený spor a priebeh konania súdu musím konštatovať, že ak prišlo k zbytočným priesťahom v konaní boli spôsobené vyšším súdnym úradníkom.“

2. 2. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol, že:

„(...) 1. K vyjadreniu Okresného súdu Bratislava III nemám pripomienky. Súd potvrdzuje, že prakticky už päť rokov je v tejto veci nečinný. Za celé obdobie od 2. 5. 2001 urobil iba jeden úkon – vyššie súdna úradníčka vydala uznesenie o zámene účastníkov. To trvalo bezmála dva roky.

2. Netrvám, aby sa v tejto veci konalo ústne pojednávanie.

3. Vyčísľujem trovy tohto konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (...) spolu 9.060,- Sk. Priznanú odmenu prosím zaslať na niektorý z účtov uvedených v tiráži tohto listu.“ Právny zástupca sťažovateľa doložil do spisu aj dôkaz o tom, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 Cb 113/01:

Dňa 16. februára 2001 podala obchodná spoločnosť L., s. r. o., na okresnom súde žalobný návrh proti B., B. na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 701 822,40 Sk s príslušenstvom.

Dňa 2. marca 2001 okresný súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku v lehote 8 dní.

Dňa 16. marca 2001 bol súdny poplatok zaplatený.

Dňa 19. marca 2001 okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. Rob 276/01-27.

Dňa 4. apríla 2001 žalovaný doručil okresnému súde odpor proti uvedenému platobnému rozkazu.

Dňa 9. apríla 2001 okresný súd vyzval žalobcu na vyjadrenie k odporu v lehote 10 dní a vydal uznesenie č. k. Rob 276/01–34, ktorým uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok v lehote 15 dní.

Dňa 18. apríla 2001 žalovaný zaplatil súdny poplatok na základe uznesenia č. k. Rob 276/01-34.

Dňa 23. apríla 2001 žalobca doručil okresnému súde vyjadrenie k odporu žalovaného.

Dňa 2. mája 2001 bol spis sp. zn. Rob 276/01 prevedený do konania sp. zn. 17 Cb 113/01.

Dňa 13. júna 2002 žalobca doručil okresnému súde žiadosť o nariadenie pojednávania.

Dňa 11. novembra 2002 žalovaný doručil okresnému súdu vzájomný návrh na zaplatenie 939 213,30 Sk.

Dňa 7. januára 2003 bolo nariadené pojednávanie na 26. marec 2003.

Dňa 10. februára 2003 žalobca oznámil okresnému súdu, že došlo k zmene sídla žalobcu a k postúpeniu žalobcovej pohľadávky, ktorá je predmetom konania sp. zn. 17 Cb 113/01, na Ing. L. H. (sťažovateľa) s doložením kópie zmluvy o postúpení pohľadávky z 29. januára 2003 a oznámenia o postúpení žalovanému, v dôsledku čoho žalobca navrhol zmenu v osobe žalobcu podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 26. marca 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalobcu, ktorému nebolo doručené predvolanie.

Dňa 26. marca 2003 predseda senátu dal úpravou kancelárii pokyn, aby predložila spis vyššej súdnej úradníčke na vypracovanie rozhodnutia o zmene navrhovateľa.

Dňa 28. decembra 2004 sťažovateľ doručil predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Dňa 7. januára 2005 okresný súd reagoval na uvedenú sťažnosť na priet'ahy tak, že sťažnosť nemohol vybaviť v zákonnej lehote, pretože spis je pripojený k veci sp. zn. 20 Cb 6/01 a nachádza sa na Krajskom súde v Bratislave.

Dňa 17. februára 2005 okresný súd vydal uznesenie č. k. 17 Cb 113/01-61, ktorým pripustil zmenu navrhovateľa.

Dňa 22. apríla 2005 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 22. jún 2005.

Dňa 16. mája 2005 sudca dal úpravou kancelárii pokyn, aby doručila vzájomný návrh doručený súdu 11. novembra 2002 právnemu zástupcovi sťažovateľa.

Dňa 17. mája 2005 vyššia súdna úradníčka dala úpravou kancelárii pokyn, aby uznesením vyzvala odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za vzájomný návrh doručený súdu 11. novembra 2002.

Dňa 1. júna 2005 bol vyhotovený záznam o platbe, ktorým bol zaplatený súdny poplatok.

Dňa 22. júna 2005 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené „za účelom rozhodnutia ústavného súdu“.

Dňa 22. marca 2006 bol predmetný spis zapožičaný (doručený) ústavnému súdu, ktorý ho okresnému súdu vrátil 29. marca 2006.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 113/01 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene účastníka konania na strane žalobcu, a to na základe singulárnej sukcesie (postúpenia pohľadávky žalobcu, ktorá je predmetom napadnutého konania, na sťažovateľa). Keďže singulárna sukcesia (na rozdiel od univerzálnej sukcesie) nevyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo (sukcesiu), musel konajúci okresný súd uplatňovanú zmenu svojím uznesením pripustiť. Na

základe návrhu navrhovateľov na pripustenie zmeny účastníkov konania z 10. februára 2003 tomuto návrhu vyhovel okresný súd svojím uznesením zo 17. februára 2005 č. k. 17 Cb 113/01-61. Právoplatnosťou tohto uznesenia vstúpil sťažovateľ do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania (mutatis mutandis I. ÚS 52/01). Uvedená skutočnosť má podľa názoru ústavného súdu zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade v dôsledku súdom povolenej zmeny účastníkov konania nedošlo k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu v už existujúcom procesnoprávnom vzťahu.

Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľ môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, dĺžka napadnutého konania, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný od 2. mája 2001 do 7. januára 2003 (jeden rok a osem mesiacov), od 26. marca 2003 do 17. februára 2005 (jeden rok a desať mesiacov) a od 22. júna 2005 do 22. marca 2006 (osem mesiacov), pričom z posledného úkonu, ktorý okresný súd v napadnutej veci vykonal, vyplýva, že ostatné pojednávanie bolo odročené „za účelom rozhodnutia ústavného súdu“. K tomu treba predovšetkým poznamenať, že prebiehajúce konanie ústavného súdu vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nezabavuje všeobecný súd zodpovednosti za porušenie citovaného základného práva a nie je dôvodom na prerušenie konania alebo odročenie pojednávania pred všeobecným súdom na dobu neurčitú. Navyše, v danom prípade bol súvisiaci spis zapožičaný ústavnému súdu až po ôsmich mesiacoch od odročenia pojednávania za týmto neopodstatneným účelom. Okrem toho opakovaná nečinnosť okresného súdu v danej veci nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas štyroch rokov a dvoch mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny („na našom súde chýba 15 sudcov, čo nás zaradilo na štvrté miesto medzi preťažnými súdmi“) spôsobiť tieto prietahy, nemožno akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach opakovane vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti

pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Taktiež vyjadrenie zákonného sudcu, podľa ktorého „*ak prišlo k zbytočným priet'ahom v konaní boli spôsobené vyšším súdnym úradníkom*“, treba bez ohľadu na jeho prípadnú správnosť pokladať za ústavnoprávne bezvýznamné, lebo ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, neposudzoval subjektívnu zodpovednosť za priet'ahy v danom spore, ale posudzoval postup súdu, a teda nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu alebo vyššieho súdneho úradníka vybavujúceho danú vec.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

S'ťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre s'ťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v požadovanej výške 70 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia 25. januára 2005, podanie sťažnosti 31. januára 2005 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 31. marca 2006). Za dva úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume dvakrát po 2 501 Sk a dvakrát režijný paušál po 150 Sk. Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2006, patrí odmena v sume 2 730 Sk a režijný paušál v sume 164 Sk, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 8 196 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. K uvedenej sume v danom prípade bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 1 557,24 Sk, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú zaokrúhlene celkove sumu 9 755 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby a tieto trovy vyčíslil v sume 9 060 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2006